

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA 3-A DIN POST

(a Sfintei Cruci)

SF. MC. MATROANA
DIN TESALONIC;
SF. MC. FILIT ȘI LIDIA, SOȚIA SA,
CU CEI 4 FII AI LOR

Astăzi, în a 3-a Duminică a Postului Mare, cinstim în mod deosebit Sfânta Cruce a lui Hristos, podoaba Bisericii, slava Mucenicilor, cununa Cuvioșilor, întărire și toiaș al credincioșilor pe drumul urmării Mântuitorului. Prin glasul Evangheliei de la Marcu, cap. 8, 34-38, Domnul ne spune că problema esențială a vieții noastre este dobândirea mântuirii prin răspunsul liber pe care îl dăm chemării Lui, de a-L urma prin lepădarea de sine, prin asumarea crucii necazurilor și încercărilor vieții. Crucea este înțeleasă aici sub aspectul ei duhovnicesc, întrucât drumul mântuirii noastre îl parcurgem cu Hristos în această lume, ancorați în Crucea și Învierea Sa. Omul care își asumă bucuriile, dar și încercările vieții și își poartă crucea sa, urmând lui Hristos nu este singur, căci Domnul e împreună mergător cu el spre sfințirea și mântuirea vieții sale.

Ne spune clar Sfântul Apostol Pavel: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește întru mine.” (Gal. 2, 20), iar Hristos zice: „Ce folosește omului dacă ar dobândi lumea toată și își pierde sufletul său?” (Mc. 8, 36).

De aceea, cu credință puternică, cu curaj misionar să-L urmăm și să-L mărturisim pe Hristos, iar Sfânta Cruce, semn al iubirii Lui totale față de noi, să ne fie ocrotire, întărire și nebiruită armă împotriva tuturor lucrărilor vrăjmașului, pe drumul care ne duce spre Împărăția cea Cerească.

Mântuitorul Hristos ne face o invitație, o chemare de a urma Lui în mod liber, zicând: „Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa (în fiecare zi) și să-Mi urmeze Mie.” (Mc 8, 34)

Calea lui Hristos nu este ușoară, este o cale a Jertfei și a Crucii, iar cine o duce până la capăt va primi slava, Harul lui

DUMINICA SFINTEI CRUCI

Hristos în Împărăția Sa. Domnul nu impune o anumită Lege, ci cheamă, invită și nu silește pe nimeni, decizia o lasă liberă să ne aparțină nouă. Dar nici nu părăsește pe nimeni care s-a hotărât să urmeze liber Lui.

Lepădarea de sine, ca trăsătură a vieții noastre duhovnicești, nu înseamnă anularea libertății și personalității noastre, ci a nu te lăsa biruit de patimi și plăceri trecătoare, a-ți răstigni sinea ta prin smerenie, rugăciune și ascultare. Înseamnă a nu împlini voile tale, ci a te supune voii lui Hristos, care s-a făcut din iubire pentru noi ascultător Tatălui Ceresc până la moarte și încă moarte pe Cruce. Cel ce se leapădă de sine, deși trăiește în lume, și-a răstignit eul său egoist lumii, iar lumea, cu răul și cu

nedreptatea din ea, este răstignită pentru el. O spune Sfântul Apostol Pavel: „Iar mie, să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume!” (Gal. 6, 14)

Luarea crucii, ca și condiție a urmării lui Hristos, are un înțeles adânc și face referire la asumarea cu bucurie a unor nevoițe, a unor neîmpliniri, necazuri sau încercări pe care le avem în viața noastră. Tot în acest sens poate fi înțeleasă crucea ca o luptă ascetică, cu patimile și cu păcatul, ca să dobândim virtuțile și să fim bineplăcuți lui Dumnezeu.

Creștinul de fapt trăiește o răstignire continuă față de păcatul și răul din lume. De asemenea, crucea pe care trebuie să o

ducem fiecare poate însemna și asumarea fără cârtire a unor suferințe, a unor neîmpliniri din viața noastră sau a felului în care ne ducem viața. Așa avem crucea unor boli, crucea văduviei, a căsătoriei, a vieții monahale. Important este ca orice cruce să fie asumată cu credință și urmând calea lui Hristos; este o luptă smerită pentru a ne sfinți viața și a dobândi mântuirea.

Urmând lui Hristos prin lepădarea de sine și asumarea crucii, El Însuși, ca Miel al Lui Dumnezeu care s-a jertfit pe Cruce ne va ajuta să ne ducem fiecare crucea

spre Înviere. De aceea astăzi se cântă „Crucei Tale ne închinăm Hristoase și Sfântă Învierea Ta o laudăm și o mărim.” Astăzi se pune înaintea noastră Sfânta Cruce, care, frumos împodobită, este scoasă din Sfântul Altar și așezată în mijlocul bisericii spre închinare, pentru ca cinstind-o să primim har și putere în lupta nevoițelor noastre.

Privind Sfânta Cruce, ne aducem aminte de Sfintele Pătimiri ale lui Hristos și de moartea Sa pe Cruce, prin care a fost biruit diavolul și ni s-a șters condamnarea care

apăsa asupra noastră din pricina neascultării lui Adam.

Îndulcire și mângâiere ne aduce Sfânta Cruce astăzi. Să ne adăpostim la umbra ei, căci a fost închipuită prin Pomul Vieții sădit în Rai. Semnul biruinței lui Hristos ne este pus astăzi în față, acum, la înjumătățirea Postului. Dacă prin gustarea cea rea la îndemnul șarpelui Cerul a fost închis, prin lemnul Crucii cel de viață purtător Hristos a deschis tuturor Calea spre dobândirea mântuirii și a vieții celei Veșnice. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

Părintele Nicolae Steinhardt

DĂRUIND VEI DOBÂNDI

„Dacă ai crede că-i de ajuns să cunoști suferința pentru a fi mântuit, te-ai înșela cu desăvârșire. Degeaba suferi, dacă ești în afara Bisericii nu ți-e de nici un folos.

Câți eretici n-au riscat moartea? Câți nu au dorit-o și care acum ard în foc?

Diavolul are și el martirii lui.” Părintele Nicolae Steinhardt

Născut la 12 iulie 1912 în comuna Pantelimon, lângă București, primește numele de Nicu-Aurelian Steinhardt. Tatăl său, evreu, inginerul și arhitectul Oscar Steinhardt, a participat activ la primul război mondial, fiind rănit la Mărăști și decorat cu „Virtutea militară”.

Între anii 1919-1929 urmează cursurile școlii primare și ale liceului „Spiru Haret”, unde îl are ca și coleg mai mare pe Constantin Noica. După 1929 frecventează cenaclul literar „Sburătorul” al lui Eugen Lovinescu, descoperindu-se în el germele viitorului literat. În 1934 își ia licența în Drept și Litere la Universitatea din București și publică primul volum, intitulat „În genul ... tinerilor”.

În 1936 își susține la București doctoratul în drept constituțional. Între 1937-1938 călătorește în Elveția, la Viena, la Paris și în Anglia, întregindu-și bagajul de cunoștințe. În 1939 revine în țară și lucrează ca redactor la „Revista Fundațiilor Regale”, de unde este înlăturat în anul 1940 în cadrul acțiunii de „purificare etnică” declanșată sub guvernarea Antonescu-Sima, urmând o perioadă de privațiuni pe motive etnice (1940-1944). Din 1944 până în 1948 revine la „Revista Fundațiilor Regale” depunând o intensă activitate publicistică și critică.

Între anii 1948 și 1959 suferă o nouă perioadă de privațiuni alături de pleiada intelectualității românești interbelice și este în cele din urmă anchetat în procesul intentat lui Constantin Noica pentru că nu a depus mărturie împotriva acestuia. Este condamnat la 13 ani de muncă silnică sub acuzația de „crimă de uelțire contra ordinii sociale”.

La 15 martie 1960 este botezat în închisoarea de la Jilava de ieromonahul Mina Dobzeu. Este supus rigorilor detenției din închisorile comuniste de la Jilava, Gherla, Aiud etc. până în august 1964, când este eliberat. După 1964 începe o intensă

activitate de traducător și odată cu volumul „Între viață și cărtzi”, publicat în 1976, și volumul „Incertitudini literare” (1980) începe „deceniul operelor de autor”.

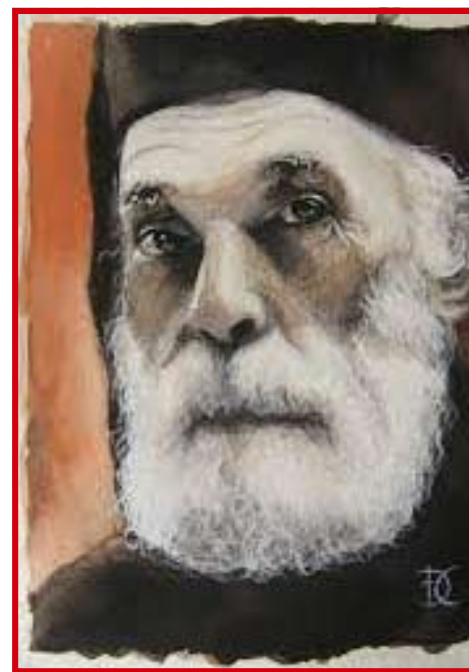
În același an, 1980, este primit în mănăstirea Rohia de către ÎPS Iustinian Chira, care îl ia sub aripa sa ocrotitoare și de părintele Serafim Man, starețul mănăstirii Rohia, care îl integrează în obștea mănăstirii, și este călugărit la 16 august 1980 de către ÎPS Teofil Herineanu, Arhiepiscopul Clujului. La mănăstire îndeplinește funcția de bibliotecar, punând în ordine cele peste 23.000 de volume ale mănăstirii, iar în paralel își intensifică activitatea literară dar și preocupările legate de viața mănăstirească (participarea la slujbă, povățuirea pelerinilor și elaborarea predicilor).

A trecut la cele veșnice la 29 martie 1989 în spitalul din Baia Mare, la înmormântarea sa, riguros supravegheată de securitate, strângându-se totuși cei mai buni prieteni alături de care a suferit nedreptățile regimului.

Cea mai importantă parte a operei sale nu a putut fi publicată în timpul vieții sale și a apărut postum datorită conjuncturii politice favorabile create de revoluția din decembrie 1989. Apariții postume: „Jurnalul fericirii” (1991), „Monologul polifonic” (1991), „Dăruind vei dobândi” (1992), „Nicolae Steinhardt. Monahul de la Rohia răspunde la 365 de întrebări incomode adresate de Zaharia Sângiorzan” (1992 și 1998), „Primejdia mărturisirii” (1993) și „Drumul către iubire” (1999).

Cum a ieșit din închisoare părintele Nicolae Steinhardt

Aveam să fiu într-adevăr liberat în chiar ultima zi: numele meu începe cu litera S, n-aveam pile de nici un fel, nu eram bolnav incurabil, fusesem „nesincer cu ancheta”, nu figuram pe listele de turnători („au colaborat cu organele de administrație”) și

nu mă numărăm printre reeducați. Dar evenimentul liberării se apropie și poate avea loc din clipă-n clipă. În mica celulă de la Zarcă, singur, îngenunchez și fac un bilanț. Am intrat în închisoare orb (cu vagi străfulgerări de lumină, dar nu asupra realității, ci interioare, străfulgerări auto-gene ale beznii, care despică întunericul fără a-l risipi) și ies cu ochii deschiși;

- am intrat răsfățat, răzgâiat, ies vindecat de fasoane, nazuri, ifose; am intrat nemulțumit, ies cunoscând fericirea;

- am intrat nervos, supărăcios, sensibil la fleacuri, ies nepăsător; soarele și viața îmi spuneau puțin, acum știu să gust felioara de pâine cât de mică; ies admirând mai presus de orice curajul, demnitatea, onoarea, eroismul;

- ies împăcat: cu cei cărora le-am greșit, cu prietenii și dușmanii mei, ba și cu mine însumi.

Stau deci în genunchi și mulțumesc lui Hristos Dumnezeu și-I făgăduiesc să fac tot ce voi putea spre a mă purta de-acum încolo ca un domn rece în fața tuturor adversităților, piedicilor, zădărilor; numai vesel, mereu recunoscător pentru orice bucurie, orice vorbuliță bună care nu va fi blestem sau înjurătură; și voiesc mai bine moartea decât să fac păcate strigătoare la cer. (Nicolae Steinhardt - Jurnalul fericirii) ❖

RUGUL APRINS

Un moment de spiritualitate isihastă în secolul XX

În secolul XX, isihasmul va cunoaște, într-o vreme de mare restriște pentru istoria și viața poporului, o înnoire prin mișcarea la care au participat mai mulți intelectuali și monahi – Rugul Aprins – mișcare care s-a reunit în jurul mănăstirii Antim.

Momentul acesta este definit de Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului (†2005) ca un moment de „pregătire pentru intrarea în marele întuneric”.

În condițiile instaurării ideologiei comuniste era nevoie de un sprijin pentru a rezista fizic, psihic și moral acestui tăvălug care avea să schimbe în primul rând conștiințe și să cenzureze inclusiv credința în Dumnezeu.

Prima mare epocă isihastă din țara noastră a fost cea paisiană, în care Paisie Velicicovski învață pe toți, călugări și mireni, să practice rugăciunea minții, traduce multe scrieri din literatura greacă în românește și respectiv slavonește, întemeiază un curent de duhovnicie, de spiritualitate atât în Moldova cât și în Rusia. A doua mare epocă își trage rădăcinile din cea dintâi, dar se adaptează mai bine caracteristicilor monahismului românesc, fiind legată de mănăstirea Cernica, cu cei doi mari reprezentanți ai ei, Sfinții Gheorghe și Calinic de la Cernica. Accentul este pus aici deopotrivă pe muncă și ascultare, ca exercițiu de asceză, pregătire pentru purificare și despătimire, și pe rugăciune, o rugăciune controlată și în strânsă legătură cu asceza.

Cea de-a treia epocă de spiritualitate, în care isihasmul este mai aproape de mireni, ar fi cea care a avut loc între anii 1943-1958 la mănăstirea Antim. Ea a fost ilustrată de o seamă de duhovnici, de oameni aleși, care, fără ca să se sfătuiască între ei sau să fie din/în același loc, au pregătit intrarea în întuneric. „Nu veți rezista decât prin rugăciunea interioară, prin rugăciunea inimii. Aici, dacă vă veți instala bine, nu veți fi atacați de nimeni niciodată. Vă vor putea fi distruse școlile, vă vor putea fi distruse bisericile, veți putea suferi opreliștile cele mai mari, vă vor putea scoate de peste tot, dar din inimă nu vă va putea scoate niciodată pe Hristos, dacă veți învăța, veți ști să-L păstrați acolo, îl veți avea permanent”, va mărturisi peste ani Mitropolitul Antonie Plămădeală, participant la Rugul Aprins.

Ce a fost Rugul Aprins?

O grupare creștin-ortodoxă, care l-a avut ca inițiator pe Alexandru Teodorescu (ieromonahul Daniil Tudor). Acesta își dorea să adune un grup de oameni, în mare parte intelectuali, cu care să inițieze un grup de rugăciune. Posibil ca această idee să aibă la origine grupul care se formase înainte de revoluție în Rusia în jurul mănăstirii Optina, renăscută în duh paisian în

rugăciune isihastă, și care a atras oameni de talia lui Dostoievski, Gogol ș.a.

Grupul de la Antim se întâlnea de două ori pe săptămână în biblioteca mănăstirii Antim, unde se prezentau conferințe publice. Apoi, se participa la vecerniile de la biserica mănăstirii și la meditațiile spirituale legate aproape întotdeauna de teme isihaste, de rugăciune.

Părintele Daniil Tudor fondatorul Rugului Aprins

Dintr-o autobiografie a Părintelui Daniil reținem următoarele: fostul Sandu Tudor - pseudonimul lui Alexandru Teodorescu, scriitor, poet s-a născut la 24 decembrie 1896, în București, tatăl său fiind magistrat. Urmează liceul, participă la primul război mondial, fiind sublocotenent în 1916 la vârsta de 21 ani. Părăsește armata în anul 1921, vine la București unde începe viața de publicist și studiază pictura la Academia de Arte Frumoase. În anul 1922 se imbarcă la Constanța ca ofițer asistent, în cadrul Serviciului Maritim Român și până în 1924 va face călătorii în lume. Se întoarce apoi în țară, unde își găsește un post de profesor suplinitor la un liceu rural.

În anul 1927 scrie Acatistul Sf. Dimitrie Basarabov, care va fi aprobat de Sfântul Sinod. În același an, Părintele Gala Galaction, pe atunci decan al Facultății de Teologie din Chișinău, îi încredințează postul de subdirector al Internatului Teologic din Chișinău. În anul 1928 revine la București pentru a fi numit la Universitate secretar al Oficiului Universitar. În tot acest timp nu întrerupe studiul și preocupările teologice și, astfel, în 1929 primește o bursă și face o călătorie la Sfântul Munte Athos, de unde se întoarce cu o bogată experiență, care îi va schimba mai apoi viața. În anul 1930 înființează revista „Floarea de foc” și între anii 1933-1938 va scoate ziarul „Credința”, publicații care vor grupa în jurul lor în general tineri scriitori creștini.

Urmează cel de-al doilea război mondial, în care din 1939 este din nou pe front iar din 1942 revine la viața

civilă, reluându-și activitatea gaze-tărească. Pentru că în viața de familie va eșua în toate cele trei încercări, se hotărăște să răspundă chemării celei mai puternice și mai adânci: călugăria. Sătul de vremelnicie, în anul 1945 intră ca frate în mănăstirea Antim. Se dedică, printre altele, restaurării bisericii mănăstirii, a turlor și renovării și înzestrării trapezei și bibliotecii. „Sufletește mă dăruiesc noii vieți cu o putere și intensitate care-mi dă bucurii și mă face alt om”.

Inițierea grupării isihaste Rugul Aprins

Rugul Aprins a fost fondat de Sandu Tudor în anul 1945 ca grup de studiu, conferințe și practică a rugăciunii lui Iisus, frecventat de studenți în Teologie, Filosofie, Arte, Litere, dar și de personalități deja consacrate: Ion Marin Sadoveanu, Alexandru Mironescu, Paul Sterian, Anton Dumitriu, Vasile Voiculescu, Pr. Dumitru Stăniloae, Dr. G. Dabija, Arhim. Andrei Scrima, Constantin Joja, Mihail Avramescu și alții.

Împreună, acești intelectuali studiau scrierile Cuviosului Paisie de la Neamț, Diata Starețului Gheorghe de la Cernica, învățăturile Cuviosului Vasile de la Poiana Mărului, cărțile Sfinților Vasile cel Mare, Grigore Sinaitul, Ioan Scărarul, încredințați, după îndemnul Cuviosului Vasile de la Poiana Mărului, că în vremuri de împușinare a învățătorilor duhovnicești studiul textelor patristice poate suplini în mare măsură absența fizică a povățuitorilor duhovnicești.

În căutarea unei căi de supraviețuire spirituală, ajutorul providențial le va veni de la Părintele Ioan Kulighin, aflat

în pribegie alături de mitropolitul de atunci al Rostovului. Era unul dintre ultimii părinți ai Optinei, mănăstire care a fost centrul de iradiere al mișcării paisiene în Rusia. El le va aduce două manuscrise rusești: „Sbornicul” - o antologie de texte isihaste alcătuită de

egumenul Hariton de la Valaam, și un text de referință, numit „Convorbiri între un călugăr și un preot de mir despre rugăciunea inimii”. Acestea vor fi traduse de cărturarii de la mănăstirea Antim și ulterior vor fi multiplicare și răspândite.

Părintele Ioan cel Străin, așa cum va fi numit, îi va iniția în rugăciunea inimii și le va descoperi Ortodoxia în expresia ei isihastă. Va fi obligat să se întoarcă apoi în Uniunea Sovietică, unde va și dispărea fără urmă, lăsând aici urmaș întru călăuzire pe Sandu Tudor. ❖

TAINA SFINTEI SPOVEDANII, LEAC PENTRU MÂNTUIRE

Taină a Bisericii, cu temei în Sfânta Scriptură, ne spală sufletul, ne înnoiește și ne dă posibilitatea să primim cum se cuvine hrana de viață dătătoare, Trupul și Sângele Mântuitorului. Iar cel mai prielnic timp să ne spovedim este vremea postului. De aceea, de folos ne este în această perioadă în care ne pregătim de Sfintele Paști să revedem sfaturile unui mare duhovnic, părintele Cleopa Ilie, cel care a fost doctorul iscusit al multor suflete.

Una din marile datorii duhovnicești, atât ale monahilor, cât și ale creștinilor, este spovedania păcatelor. Trebuie să știm mai întâi că toți greșim înaintea lui Dumnezeu, unii mai mult, alții mai puțin, și nimeni nu este fără de păcat.

Condițiile pe care trebuie să le împlinească spovedania

❖ Să se facă înaintea duhovnicului. Deci, eu când mă duc la spovedanie înaintea preotului, mă duc în fața lui Dumnezeu. Preotul este un simplu martor. În ziua judecării el atât poate spune, cât i-am spus eu. Ce nu i-am spus, nu-i dezlegat nici pe pământ, nici în cer.

❖ Să fie completă și să nu se ascundă nimic din cele făcute, cum am spus mai înainte.

❖ Spovedania trebuie făcută de bună voie, după mărturia Duhului Sfânt, care zice: și din voia mea mă voi mărturisi Lui.

❖ Să fie făcută cu umilință, căci inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

❖ Spovedania să nu fie prihănitore, adică să nu dăm vina pe nimeni, nici pe oameni, nici pe vreo altă zidire a lui Dumnezeu, nici chiar pe diavoli. La spovedanie numai pe noi să ne învinuim și să ne prihănim, cum zice Sfântul Ioan Scărarul: „A mea este buba, a mea este rana; dintru a mea lenevire s-a făcut, iar nu dintr-a altuia”.

❖ Spovedania se cuvine să fie dreaptă, adică să spui adevărul, spune cum ai făcut toate, fără rușine. Isus Sirah spune: Este rușine care aduce păcat și este rușine care aduce slavă și har. Rușinea aceasta pe care o suferi la spovedanie te scutește pe tine de rușinea aceea pe care o vom suferi cu toții la ziua cea înfricoșată a Judecării lui Dumnezeu.

❖ Spovedania să fie hotărâtoare. Să luăm înaintea duhovnicului o mare hotărâre de a nu mai păcătui, ajutându-ne nouă dumnezeiescul har, și să voim mai bine a muri de mii de ori decât a mai păcătui de acum înainte cu voința noastră.

Sfântul Vasile cel Mare zice: „Nu se folosește de mărturisire, nici se mărturisește, cel ce zice la spovedanie numai că a greșit, însă rămâne iarăși în păcat și nu-l urăște”. Toată pocăința ta întru aceasta constă, adică să te hotărăști a-ți schimba viața.

În ce constă spovedania unui credincios?

Prima parte este durerea inimii pentru păcate. Să-i pară rău și să plângă pentru păcatul prin care a supărat pe Dumnezeu.

A doua este spovedania prin viu grai la duhovnic.

A treia este facerea canonului, prin hotărârea în fața preotului că-l va face.

A patra parte, cheia Sfintei Spovedanii, este dezlegarea păcatelor, prin punerea mâinilor preotului pe capul credinciosului. Acesta, după canonul 8 al Sinodului I Ecumenic, se numește epicleza duhovniciei, adică venirea Duhului Sfânt peste capul celui ce s-a mărturisit curat.

Foloasele desei spovedanii

Păcatul nu prinde rădăcini în noi și se strică din suflet cuibul satanei.

Omul ține minte ușor greșelile făcute

de la ultima spovedanie, pe când cel ce se mărturisește rar, cu anevoie poate să-și aducă aminte de toate câte a făcut. Astfel, multe din păcate rămân ne-spovedite și, prin urmare, neiertate.

Duhovnicul dezlegă numai ce aude; celelalte păcate rămân legate.

Celui ce se mărturisește des, chiar dacă i s-ar întâmpla să cadă în păcat de moarte, îndată aleargă și se mărturisește și intră în harul lui Dumnezeu, și nu suferă să aibă pe conștiință greutatea păcatului, fiind deprins a se curăți des prin spovedanie.

Al patrulea folos al desei spovedanii este că pe unul ca acesta îl află moartea curățit și în harul lui Dumnezeu, având mare nădejde de mântuire.

Al cincilea folos al desei spovedanii este că unul ca acesta se oprește și se înfrânează de la păcate, aducându-și aminte că după puține zile se va mărturisi din nou și va primi canon de la duhovnic, acesta muștrându-l pentru cele făcute. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 MARTIE - 3 APRILIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a din Post (a Sfintei Cruci) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 30.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 1.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței, Acatist
Sâmbătă 2.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți; Citirea sărindarelor
Duminică 3.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI